

klart, at de Kaldelsesregler, der her bydes os, give i væsentlig samme Grad som Loven af 1856 Plads for Tvivl og Usikkerhed.

Ordføreren (J. C. Christensen): Jeg skal ikke synderlig forlænge Omtalen af denne Sag. Det ærede Medlem sagde jo, at det ikke nytter, hvad Ordføreren siger, det gælder kun til Wandsbeck, det er, hvad der staar i Loven, der gælder. Det ærede Medlem har imidlertid ikke gjort det mindste Forsøg paa at sige, hvad han da mente, der skulde staa i Loven. Han har ikke ført det mindste Bevis for, at hans Paa-stand om det, der staar, er rigtig. Men der er et Spørgsmaal, som meget naturlig paatrænger sig dem, der have hørt det ærede Medlems Paa-stand, og det er dette: Hvorfor har det ærede Medlem ikke meldt sig før? Hvorfor har han i Fjor og i Aar baade ved 1ste, 2den, 3dje og eneste Behandling stemt for Lovforslagets nuværende Affattelse og ikke sagt et eneste Ord derimod? Det er et Spørgsmaal, det ikke er unaturligt at stille til det ærede Medlem, og det er et Spørgsmaal, som jeg synes han paa Forhaand maatte have besvaret, inden han gav sig til at angribe Forslaget. Det faa vi imidlertid vel næppe noget Svar paa. Og det er dog Affattelsen, han drager til Felts imod, netop den Affattelse, som det ærede Medlem har stemt for den ene Gang efter den anden uden at have nogen Bemærkning at gøre derom.

Jeg har imidlertid mindre taget Ordet for at sige dette end for at gøre en Bemærkning om noget andet, som det ærede Medlem fremførte første Gang, han havde Ordet. Han sagde, at den Indstilling, der nu forelaa, havde han allerede kendt i Fredags, og at det var noget, der var afgjort, inden Fællesudvalget har truffet Afgørelse derom. Over for denne Paa-stand, som jeg nok har hørt fra flere Sider, Mand og Mand imellem, skal jeg sige, at angaaende denne Indstilling var der ingen Afgørelse truffet og intet afgjort, før de Afgørelser fandt Sted, som Fællesudvalget havde givet Bemyndigelse til, maatte finde Sted. Jeg fra min Side har, medens jeg har ført Forhandlingerne efter Bemyndigelse fra Fællesudvalget endogsaa paa det omhyggeligste undgaaet at træffe Aftale om noget som helst vedrørende denne Sag. Jeg tror, at der er Medlemmer i denne Sal, som kunne bevidne, at de have henvendt sig til mig for at kunne faa Aftaler truffet, men jeg har ikke villet, fordi jeg hele Tiden har holdt paa, at Aftaler af denne Art skulde træffes i Fællesudvalget,

der altsaa, hvor Afgørelsen skal falde, for at Mindretallene kunne faa deres Ret. Jeg har selv i denne Sal staaet i Mindretal og følt Trykket af, at Aftalerne bleve truffet uden for Salen. Jeg lærte den Gang, at det er meget uheldigt for et Mindretal at være stillet saaledes. Og jeg har heldigvis saa megen Retfærdighedssans, at jeg, skønt jeg nu staar i Flertal, kan unde Mindretallet den Ret, jeg den Gang saa haardt savnede.

J. Hage: Jeg skal ikke forlænge De- batten, men jeg kan dog ikke lade være at gentage, hvad jeg sagde ved Sagens tidligere Behandling, at det er beklage- ligt, at alt andet, som kunde sigte til at lette Kommunernes Byrder, er gaaet i Staa, og at der ikke er nogen Udsigt til, at der kan komme noget ud af disse Lovforslag, hvorimod man nu er ved at vedtage Skole- loven, der upaatvivlelig vil paalægge Kom- munerne ny Byrder. Selv om disse mange Steder ikke ere saa overordentlig store, er der navnlig visse Kommuner, der ville blive ramte deraf, og det er dem, hvor Industrien har taget et Opsving. Det store Børneantal, som der vil findes, gør, at de maa skaffe ny Skoler, idet det netop er der, hvor Skolerne tidligere have været overfyldte, hvor de hidtil have arbejdet med saa mange Børn i hver Klasse som muligt. Der, hvor der altsaa vil blive stillet ny Krav til Kommunerne, har man særlig lidt under de nuværende Skatte- forhold, idet de med Grund kunne beklage, at en stor Del af de i Kommunen mest velhavende ikke kan blive ramt af den kommunale Skatteydelse. Naar Forholdet er saaledes, tilstaar jeg, at jeg med Beklagelse har set, at Udvalget om Nærings- drift er saa splittet, at der ikke er mindste Udsigt til, at der kan komme noget Resultat ud af Lovforslaget. Jeg kan ikke for- staa, at en Forsamling, der for største Delen bestaar af Landmænd, som dog maa kende disse Kalamiteter, ikke kan blive enig om at træffe midlertidige Bestemmelser des- angaaende, indtil man kan fastslaa den definitive Ordning af Skattelovene, der kunde sætte Kommunerne i Stand til at ramme dem, som paa enhver Maade volde Kommunerne Byrder samtidig med, at de til en vis Grad ere fritagne for Skat. Det er ikke muligt paa dette Tids- punkt at komme nærmere ind derpaa, men jeg vil blot bemærke, at det er beklage- ligt, at alle Love, som lægge Byrder paa Kommunerne, synes at kunne gaa igennem, hvorimod man med Hensyn til